SAYI: 35
15 KURUŞ

ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:I CİLT :2 SAYI:35

20 MAYIS 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

ÖLÜ ELİ

Hikâye

Burton, evine döndüğü zaman vakit hayli geçti. Kapıyı yavaşça açtıktan sonra odasına girdi. Küçük pencereden içeri dolan ay ışığı, duvarda asılı duran yağlıboya tabloya aksedip, beyaz yatağın üzerine esrarengiz gölgeler bırakıyordu.

Burton, bunu farketmedi. Sandalyalardan birine oturdu ve önüne bakmağa başladı. Uzun zaman bu vaziyette kaldı. Bir defa, ışığı yakmak üzere elini kaldırdı, fakat içinde bir korku hissettiği için bundan vazgeçti ve tekrar karanlıkta kaldı. Uzaktan, tramvayların gürültüleri duyulmaktaydı.

Burton, bu gürültülere de ehemmiyet vermiyordu. Bir an, dudaklarının üzerinde esrarengiz bir tebessüm dolaştı. Yüzü okadar sararmıştı ki, aynada parlıyordu. O tarafa bakınca, içine yeniden bir korku girdi. Fakat bu korkuyu da, yaptığı bir el hareketile atmağa çalıştı... Bu gibi fikirlere mağlûp olmaması lâzımdı! Bütün mesele, sinirlerinin tahammül edip etmiyeceğindeydi. Şayet âsabına hâkim olursa, yanına kimse yaklaşamıyacaktı. Ve onun izini bulacaklardı. Kimsenin dolâşmadığı boş sokaktan geçerken şapkasını düşürmesi ve dönüp almaması hakikaten büyük bir aptallıktı! Fakat bunun ne ehemmiyeti olabilirdi? Herhalde şapkayı sokaktan geçen biri bulmuş ve içindeki ismi okuduktan sonra en yakın polis karakoluna teslim etmişti. Karakolda, ertesi gün sahibine iade etmek üzere alıkoymuşlardı. Burton'u herkes tanırdı! Başka zaman olsaydı, bu basit hâdiseye sinirlenmiyecekti. Fakat..

Belki de bu akşam hâdisesiz geçer ve ancak yarın sabah faizci Valker'in başına gelenler etrafa yayılırdı. Bunun üzerine, herhalde cinayet masası memurları ihtiyarın evine dolacak ve vakayı tesbit edeceklerdi. Kimseye bir fenalık yapmamış olan ihtiyar faizci Valker'in bir düşmanı bulunması, herhalde herkesi hayrette bırakacaktı. Çünkü bu cinayet, ancak intikam hırsı ile işlenmiş olabilirdi. Adamın hiç bir şeyi eksik değildi. Nekadar esrarengiz bir vaka...

Memurlar, beyhude yere zihinlerini yoracaklardı. Barton, sinirli sinirli güldü. Fakat, esas itibarile bu bir tebessümden çok uzaktı. Bu hareket olsa olsa, korkudan kurtulmak için zoraki yapılmış bir jesttir. Evet, bütün polis hafiyeleri katili aramağa başlıyacaktı. Aynı gece, bir adamın sokakta şapkasını kaybettiğini hatırlıyacaklardı. Bu şapka da Burton'a aitti. Herhalde birkaç kişi ziyaretine gelecekti. Fakat, bu, ancak yarın sabah, iyice uyuduktan ve sinirleri teskin olduktan sonra cereyan edecekti. Kendisine sual soran memurlara serinkanlılıkla, "Şapka mı dediniz?" diye soracaktı. Gerçi geçen akşam, rüzgâr şapkamı başımdan alıp uççurmuştu. Karatmada, hiç birşey görünmediği için aradımsa da bulamadım. Bahsettiğiniz Valker'i katiyen tanımam. Kendisinden para aldığım da yoktur. Ben, o civardaki bir lokantada akşam yemeğini yedikten sonra eivme dönerken, sadece şapkamı düşürmüştüm! bildiklerim bundan ibarettir.

Evet ondan şüphe etmek için bir tek sebep bile yoktu!

Para çalmak maksadile Valker'in evine girdiği zaman, onu kimse görmemişti. Yavaşça faizcinin evine girmiş ve Amerika'ya gitmek için kendine lâzım olan paraları almıştı Bu arada hiçbir parmak izi bırakmış olamazdı. Elinde eldiven vardı. Daha evvel, ayakkabılarının altına başka taban koymayı unutmamıştı. Hiçbir şeyi ihmal etmemişti. Bütün emniyet tedbirlerini almış bulunuyordu. Fakat mukadderat işin başka şekilde neticelenmesini istemişti! Borton, tesadüfleri hesaba katmamıştı! Odada bulunduğu anda, kapının önünde hafif bir ziya farketmiş ve elindeki feneri hemen söndürmüştü. Fakat ihtiyar Valker, onu görmüştü. Adam, yatak odasına açılan kapının eşiğinde duruyordu. Kapıyı, evine giren hırsızın üzerine kapamasındaki maksadı ne olabilirdi? İhtiyar bu cesareti nereden bulmuştu? Burton, hemen kaçmadı. İhtiyar adam elini kaldırdı ve bağırmak için ağzını açtı. Burton'un gözleri karardı ve sonra..

Katil ayağa kalktı. Acaba biri mi konuşuyordu? Hızla arkasını döndü. Hayır. Herşey olduğu gibi duruyordu. Belki de sadece kendisi mırıldanmıştı!

Bu cinayeti tasarlıyarak işlemiş değildi. Esasen böyle bir niyeti de yoktu. Fakat bir defa olan olmuştu. İhtiyarın servetine dokunmamıştı. Onu ele verebilecek bir tek delil bile mevcut değildi.

Evet, sükûnetini muhafaza edebilirdi. Burton böyle düşündüğü halde hâlâ yatağına girmeğe cesaret edemiyordu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Kulaklarında, sebebini bilmediği müthiş bir uğultu vardı. Son olarak ne görmüştü? Evet.., Ölünün elini! Bunu, Burton hayatı müddetince unutamıyacaktı. İhtiyar Valker'in kanı çekilmiş beyaz eli, bir müddet havada kalmıştı. Bu el, katilin kaçtığı istikameti gösteriyordu. Bu el, karanlıkta parlamıştı ve Burton'un zihninde de ebediyen parlıyacaktı. Bu korkunç, beyaz el.. Burton bütün vücudu ile ürperdi ve sonra çabucak soyunmağa başladı. Yatağına girmek niyetindeydi. Uyku, gerilen sinirlerini teskin edecekti. Korkunç eli görmemek için gözlerini kapadı.

Biraz sonra, yorgunluğun tesirile derin bir uykuya daldı.

Uyandığı zaman güneş hayli yükselmişti. Etrafına bakındı. Bu anda bütün vücudu ile ürperdi. İçinde sonsuz bir korku hissetti. Boğazını birşeyler sıkıyordu... Aynaya baktığı zaman bu birşeyin ne olduğunu gör-

(Devamı 5 inci sayfada)

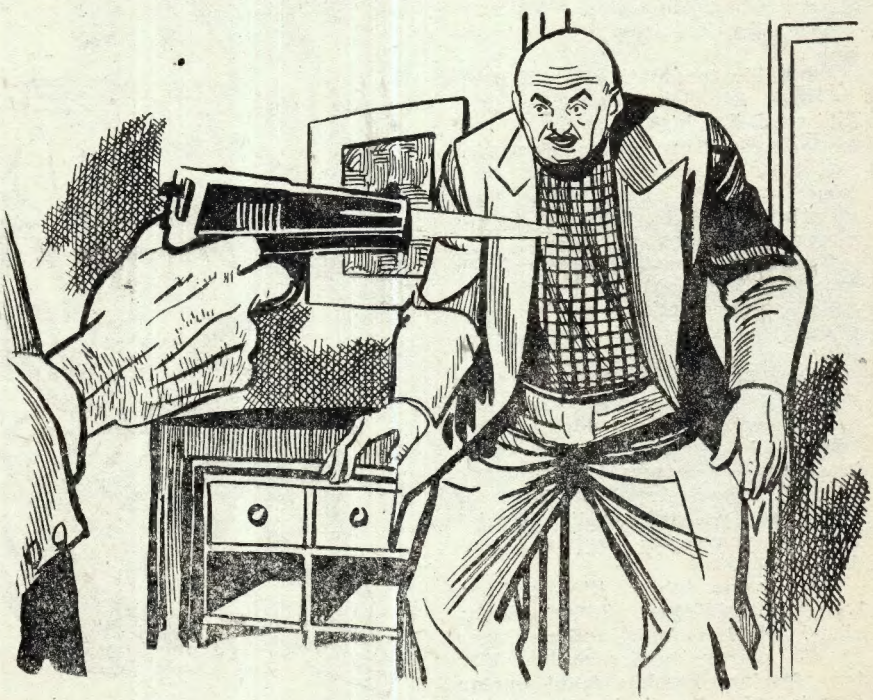

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Öğlen yemeğini ilerideki bir kasabada yiyebilmek için biraz daha hızlanması icabediyordu. Motor titremeye başladı. Grey buna aldırır mı hiç? Neşesi yerindeydi artık. Nasıl olmasın, listesine üç yeni talebe daha kaydetmişti. Bunlardan birincisini bir futbol maçında buldu. Çocuk yirmi metreden sol bir şutla şahane bir gol atınca tribünler alkıştan inledi fakat çocuğun bu alkışlara öyle bir lâkayt kalışı vardı ki.. İşte bu Janusz Radlich'ti. Grey ikinci talebe Witold Gorski'yi okulun bahçesinde bir model uçağın tecrübesini yaparken, üçüncüyü, Stanislas Nowak'ı da bahçe duvarının üzerinde akrobasi yaparken bulmuştu.

Bu yeni talebelerin hepsi de Lwow'luydu.

— Şanssızlığı mağlûp ettim demektir, diye söyleniyordu kendi kendine.

Şehire, tahmininden iki saat önce ulaşabilmişti. Karnının açlığından başka şey düşünecek hali kalmamıştı zaten. Hızla en yakın lokantaya doğru ilerlerken gözüne bir berber dükkânının aynası ilişiverdi. Toz yüzünü okadar değiştirmişti ki neredeyse kendisini tanıyamıyacaktı. Bir banyo yapması icabediyordu daha önce. Geri döndü ve Vistül deniz hamamına doğru hareket etti.

Otomobilini kapıda bıraktıktan sonra kiralık bir mayo tedarik ederek koşarcasına yüzme havuzunun bulunduğu yere geldi. Yanında yüksek bir atlama kulesi bulunan modern bir havuzdu burası. Yukarıya doğru dört kat tramplen uzanıyordu.

Ufak bir tereddütten sonra Grey atlamak için bunlardan en yükseğini seçti. Bu, kısa ve geniş bir tahta levhaydı. Grey birkaç adım atarak tahtanın mukavemet derecesini kontrol ederek ucuna kadar geldi ve atlamak için havuzda boş bir yer olmasını bekledi.

Suyun onüki metre üstünde bulunuyordu. Aşağıdakilerin Grey'i hayretle seyretmelerine bakılırsa bu tramplene çok az kimse çıkıyor olmalı.

Havuz epeyce tenhalaşmıştı; Grey atlayış hamlesini yaptığı sırada arka tarafında birisinin olduğunu farkettiyse de, geriye dönüp bu müsait atlama zamanını kaybetmemek için, kollarını ileriye doğru iyice açtı; vücudunu hafif eğdi; dizlerini kırdı ve nihayet bir martı gibi kendini bırakıverdi.

Boş kalan tahta titredi; Grey, boşlukta süzülürken kollarını açtı; vücudu bir daire kavsi çizdikten sonra dik olarak suya gömüldü. Her tara fasular saçıldı; fakat bunlar yere inmeden Grey'in başı suyun yüzünde beliriverdi. Geriye dönüp atladığı yüksekliği bir daha gözden geçiren Grey:

— Fena sayılmaz; birinci sefer için çok iyi bir netice, diye söylendi. Çıkışı biraz daha sert yapıp kavisi kısa mesafeden almalıyım.

MÜSTAKBEL ŞAMPİON

Grey bir ara, yukarıda biraz evvel terkettiği tramplenin üzerinde birisinin atlamak üzere olduğunu farketmişti. Genç bir çocuktu bu.

— Yazık, dedi Grey. Pek de becereceğe benzemiyor.

Çocuk bir kurşun gibi inmiş ve suya değmeden biraz evvel vücudunu içe doğru kıvırmıştı. Su fışkırdı; kol ve bacakları büyük bir şapırtı çıkararak sulara gömüldü. Etrafta bir gülüşmedir koptu.

Çevik bir hareketle sudan çıkan genç ayni çeviklikle yine atlama kulesine tırmanmaya başladı. Hemen hemen Grey'le ayni zamanda yukarıya ulaşmışlardı.

— Affedersiniz beyefendi, dedi. Nasıl atlıyorsunuz? Bana öğretir misiniz bunun usulünü? Bu kadar yüksekten ilk defa atlıyorum

— Benimki de pek doğru atlayış sayılmaz. Bakın bir defa daha atlıyorum.

Hakikaten bu seferki daha mükemmel olmuştu. Grey bir ok gibi yerinden fırladı; muntazam bir kavis çizdikten sonra suya indi. Fakat vücudu suya dalmamıştı sanki. Etrafa sular fışkırırken birkaç metre ileride başı beliriverdi. Dalma derinliği seksen santimden hiç te fazla olmamıştı.

Bir alkış tufanı başladı. Grey sırt üstü yüzüyor ve tramplene bakıyordu.

— Güzel. Haydi bakayım!

Çocuk gerildi ve kendini bırakıverdi.

— Kıvrıl biraz! diye haykırdı Grey.

Genç bunu duymuştu; vaziyetini düzeltti; ve kayarcasına sulara gömüldü. Grey:

— Bravo! dedi. Çok güzel.

— İhtarınızı duydum da ona göre hareket ettim efendim. Yardımınıza teşekkür ederim.

— Birşey değil yavrum. Bugünlük bukadar kâfi. Yarın daha muvaffak olursunuz.

Beraberce sudan çıkarak giyindiler. Grey çocuğa birşeyler söylemek

(Devamı var)

Ölü Eli

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

dü. Bir el. Beyaz bir el. Uzun parmaklı, dar bir el. Boğazını sıkan ihtiyar Valkeri'n beyaz eli idi. Ve...

Burton, hemen sağ elile boğazını beyaz, soğuk eli bileğinden yakaladığı anda elini hemen geri çekti.

Burton korku ile bağırdı. Fakat sesi kısıldığı için sadece boğuk bir hırıltı çıktı. Ölünün eli boğazını gittikçe daha fazla sıkıyordu. Aman Yarabbim! Herhalde bu hakikat değil, korkunç bir rüya olacaktı. Fakat hayır. Burton, odasında bulunan eşyaları iyice seçebiliyordu. Rüya görmüyordu. Uyanıktı ve boğazında da soğuk ölü elini hissediyordu. Yarabbim, yeryüzünde de ceza kuvvetini mi gösteriyorsun?

Bu anda Burton ayak sesleri işitti. Kendisine bakan kadın kapıyı vurdu ve içeri girdi. Arkasından iki erkek görünüyordu. Adamlar nezaketle selâm verdiler, birkaç kelime söylediler ve yatağa yaklaştılar. Bunlardan biri Burton'un şapkasını elinde tutuyordu.

Burton onların konuşmasına meydan vermedi. Boğazında hissettiği soğuk elin ve meçhul kuvvetin verdiği korku ile bütün bildiklerini sırayla anlatmıya başladı. Polis memurları şimdiye kadar hayatlarında bukadar kolay itiraf dinlememişlerdi. Yalnız, Burton'un bahsettiği soğuk el, meselesini bir türlü anlıyamıyorlardı. Katil, her cümle arasında soğuk elden bahsediyordu:

— Allah aşkına şu buz gibi eli boğazımdan çekin! Eli! Ölü elini!

Nihayet memurlardan biri doktor çağırdı. Mütehassıs, odaya girdiği zaman Burton söyliyeceklerini bitirmişti. Yalnız sık sık deli gibi bağırıyordu:

— Eli!! Eli! Ölü elini!

Bunun üzerine sağ elini tekrar ölü elinin üzerine koymak istedi, fakat hemen geri çekti.

Doktor, Burton'un, ihtiyar Valker'i öldürdüğü için vicdan azabı ile kıvrandığını anladı. Ölü elini hemen tuttu ve battaniyenin altına soktu. İşin tuhaf tarafı bu elin, Burton'un koluna bağlı olduğu idi.

Doktor memurlara döndü ve izah etti:

— Beynin sağ tarafında hafif bir kanama var. Bunun için adamın sağ tarafına nüzül isabet etmiş. Zavallı hasta, kendi hissiz elinin başkasına, yani öldürdüğü ihtiyar Valker'e ait olduğunu zannediyor. İzahı gayet basit olan bir hâdise karşısında bulunuyoruz. Meselede hayret edilecek hiçbir şey yoktur. Hattâ bu rahatsızlığın, sizin işinize de fazlasile yaradığını tahmin ediyorum. Adamcağız, esaslı bir tedaviye muhtaç...

Burton, doktorun verdiği izahatı duydu. Fakat yorgun zihni, bu sözlerin mânasını kavrayıncaya kadar hayli zaman geçi. Bir an osnra, meseleyi anladı ve müthiş bir çığlık kopardıktan sonra yerinden fırlamak istedi. Vakayı inkâr için birçok sözler söyledi. Fakat bütün bu gayretler lüzumsuz ve boştu. Mukadderatı onu adaletin pençesine teslim etmişti.

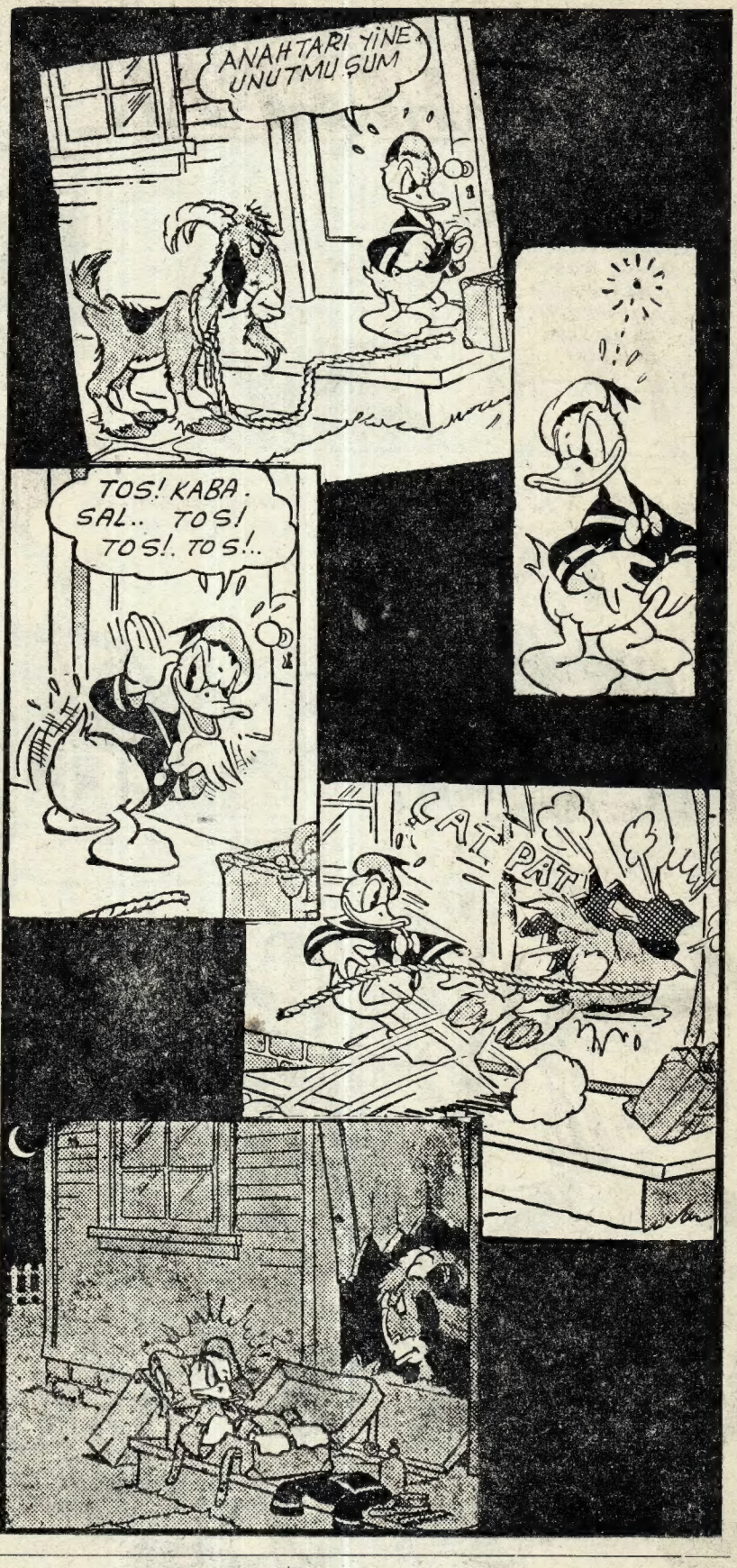

Gönüllü KAHRAMAN

BİR AY SONRA... BİR HÜCUMA UĞRAYACAĞIMIZ HABERLERİ GELİYORDU. ÇÖLDE EPEY TALİM GÖRMÜŞTÜK. DİGBY BORAZAN OLDU...

EL BOMBALARI, MERMİLER, BIÇAKLAR!..

NİHAYET BİR MUHAREBEYE GİDİYORDUK..

ŞU LEJALİNE İYİ ADAM!

ONUN GİBİ ON TANE DAHA OLSA İDİ...

ERKEKÇE ÖLÜME ATILABİLİYOR!.

ARABLARDA SES YOK! BU ÇOK MÜTHİŞ BİR HARP OLACAK!

ARSLANLARIM, ŞUTEPENİN ARKASINDA BİZİ YENİ MACERALAR BEKLİYOR!.

NİHAYET ARABLAR HÜCUMA GEÇMİŞLERDİ...

İLERİ!.

AL ŞUNU, PİS BEDEVİ!

—ARKASI VAR—

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

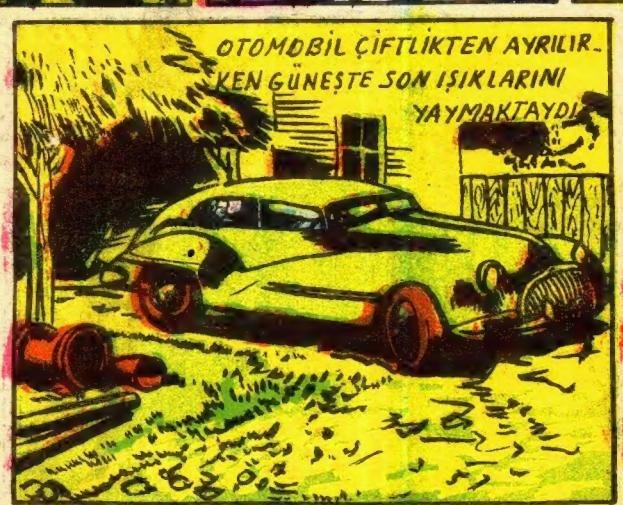

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ REGAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Bekçiyi bulmadan evvel acele tahkikat yapmak için en yakın apartımanın kapıcısına gitti. Hava kuru olduğu halde sokak ıslak, çamurlu ve karanlıktı.

Kapıcıyı dışarı çekti ve polisten geldiğini kendisine anlatarak sordu:

— Şu karşıki bahçe içindeki evde kim oturur?

Kapıcı güldü.

— Kaçıncı tahkikat bu? dedi. sabahleyin gene geldiler, sordular. Ben ne bileyim? Parmaksız Katinanın kâhyası mıyım?

— Parmaksız Katina mı oturur orada?

— Oturur, oturmaz; gelir, gider; ne bileyim ben...

— Bildiğini söyle be adam! İşte pek âlâ Katinanın orada oturduğunu biliyorsun.

— Gündüz de tam yemek zamanı gelip sordular.

— Gündüz de polisten mi geldiler?

— Öyle dediler.

— Kaç kişi?

— Bir kişi gelip sordu.

Mehmet Rıza içinden: "Acayip şey!" diye mırıldandıktan sonra:

— Bu Katina ne iş yapar? diye sordu.

— Onu da bilmem. Bana sorma beyim... Bırak ta bir lokma ekmeğimi yiyeyim.

Mehmet Rıza kapıcıdan ayrıldı ve yolun biraz ilerisinde düdük çalarak bekçiyi çağırdı.

On dakika bekledikten sonra bekçiyi bulabilmişti. Ona da bu evde kimin oturduğunu sordu.

Bekçi dedi ki:

— Bu evde bir dikişçi kızı oturur. Adı Katinadır. Fakat bir gün bakarsın evde kimseler yoktur; günlerce içerisi boş kalır. Sonra kız gelir. Arkasından bir sürü erkekler... İçeride kapanır, kalırlar..... Fakat bi ay varki bu ev boş.

— Boş mu? Ne demek! Eşya da yok mu?

— Bilmem... Gelen giden yok.

— İçeride hiç kimse olmadığına emin misin?

— Onu da bilmem... Belki vardır... Ama bir aydır içeride ışık yanmıyor.

— Pek âlâ sen bu eve aylık istemeğe uğramaz mısın?

— Uğrarım, kimseyi bulamam. Üç aylık birikti.

— Pek âlâ.. Şimdi de git, kapıyı çal, açarlarsa aylık iste, gel!

Mehmet Rıza bekledi. Uzaktan bahçe kapısının yumrukla hızlı hızlı vurulduğunu duyuyordu. Darbelerin fasılasız tekerrürüne rağmen kapı açılmamıştı.

Bekçi geldi:

— Kimse yok evde... dedi.

— Onu sen söylüyorsun, belki var da açmıyorlar.

— Orasını sen söylüyorsun, belki var da açmıyorlar.

— Orasını bilmem. Zaten bu kız pek sağlam ayaklkabı değil. Ben karakola da şikâyet ettim. Aylığı vermiyor diye...

— Karakol bu ev hakkında tahkikat yaptı mı?

— Orasını da bilmem.

Mehmet Rıza homurdandı:

— Ne biçim adamlarsınız? dedi, burnunuzun dibinde bir ev var, içindekilerin kim olduğunu, ne yaptığını bilmiyorsunuz!

— Dikiş diker bu kız... Ama fena yolda imiş... Bu sokakta kötü kız bir tane değil ki... Hangi biriyle uğraşasın? Hem beni melimden ne gelir?

— Bak bana!.. Gözünü dört açacaksın, bu eve girip çıkanlara bakacaksın.

— Başüstüne.

— Bu kızın bir erkek kardeşi var mı?

— Varmış. Kaçakçı imiş.

—Nereden duydun?

— Terlikçi Yusuf biliyor. Söyledi bana... Mahallede de bilenler var.

— Kardeşi bu evde mi oturuyor.

— Hayır, bilmem... Bir çok erkekler gelip gidiyor ama kardeşi midir, dostu mudur, bilmem.

— Pek âlâ!

Mehmet Rıza bekçiden ayrıldı. Kendi kendine: "Palikarya doğru söylüyor galiba..." dedi; fakat her şeye rağmen Yanimin polise karşı bir sadakatini serserilerin umumî hâleti ruhiyelerile telifi kabil bir şey gibi göremiyordu. Köşede beklettiği otomobile atlıyarak Firuzağa karakoluna geldi.

Muavine dedi ki:

— Biraz evvel buraya teslim ettiğim palikaryayı serbest bırakacağız. Fakat sivil memurlarınızdan biri onu takip edecek.

— Peki Rıza Bey.

Muavin hemen icapeden tertibatı almıştı. Mehmet Rıza Yani ile beraber karakoldan çıkarken bir taharri memuru da arkalarından geliyodu.

Palikarya sızlandı:

— Sok geç kalmış ben Rıza Bey! dedi.

— Pek âlâ... Şimdi atlar tramvaya gidersin. Yarın evime gelecek ve ban ahaber getireceksin.

— Peki Rıza Bey!

— Bana bak palikarya... Sana güveniyorum... Bir edepsizlik yaparsan gözünü patlatırım! Ayağını tetik al..

— Korma Rıza Bey!

— Olan bitenleri bana günü gününe, saati saatine haber vereceksin. Bunu iyi yaparsan mükâfatını görürsün.

— Peki Rıza Bey!

— Haydi güle güle!

Mehmet Rıza Yaninin omuzuna vurdu ve Suterazi sokağındaki Rum mektebinin önünde ondan ayrıldı. Sivil memur hemen Yaninin peşine düşmüştü. Mehmet Rıza kaldırımın kenarında durarak onların uzaklaşmasını bekledikten sonra ağır ağır ciddeye çıktı.

KATİNANIN EVİ

Bir tramvaya atlıyarak tekrar Katinanın Feriköyündeki evine gitti. Pencerelerde gene ışık yoktu. Viranede ve bahçe duvarının etrafında epeyi dolaştı. Ortalıkta kimseler yoktu ve hava karanlıktı. Mehmet Rıza duvarın en müsait noktasında durdu ve etrafına iyice baktıktan sonra kararını verdi, bir sıçradı ve duvara tırmanmıya başladı. Oradan bahçeye atlamıştı. Fakat ayağı bir çöp tenekesine takıldığı için yüzü koyun düştü ve dizkapağı şiddetle yere çarparak pantalonu yırtıldı. Çöp tenekesi gürültü çıkardığı için hemen toprağa oturmuş ve dizini uvalıyarak etrafı dinlemeğe başlamıştı.

Evin içinde insanlar bulunduğuna dair hiç bir işaret yoktu. Alt katın pencereleri de karanlıktı.

Mehmet Rıza biraz oturduktan sonra yerinden kalktı ve evin kapısına doğru yürüdü, etrafı tekrar dinledikten sonra cep fenerini çıkardı, yaktı. Kapının kanatları gevşek ve biraz içerlek duruyordu. Mehmet Rıza bunları biraz itince kapı açıldı. Koyu ve pis bir koku, bir lâğım kokusu burnun doldurmuştu. Hemen geri çekildi ve bir nefes aldıktan sonra içeriye girdi. Basık tavanlı, dar sıvaları dökülmüş, viran bir taşlıkta kırık eşya parçaları, mozojlar ve çöpler vardı. Bu taşlığın çifte kanatlı, iki camı da kırılmış eski kapısından bir sofaya giriliyordu. Orada da kırık dökük eşya ve hırdavat vardı.

Odaların kapıları açıktı. Her birinde eski bir kerevet, yırtık ve soluk, basma perdeler, üstüne yamalı bir muşamba mıhlanmış yemek masası gibi eşya vardı. Mehmet Rıza bu masanın üstünde gayet kuru ekmek kabukları ve zeytin çekirdekleri gördü.

Evin mahzeninden üst katına kadar her tarafını çabucak dolaşmıştı. Onu boğacak dereceye gelen lâğım kokusundan kurtulmak için bahçeye dar kapağı attı, durdu ve düşünmeye başladı. Kendi kendine ilk söylediği şey şu olmuştu: "Bu Yani mel'unu beni aldattı galiba... Onun bugüne kadar bu evde mahpus kalmış olmasına imkân yoktur. Burada herşey, en aşağı bir hafta, on günden beri bu evde hiç kimse oturmadığını gösteriyor."

(Devamı var)

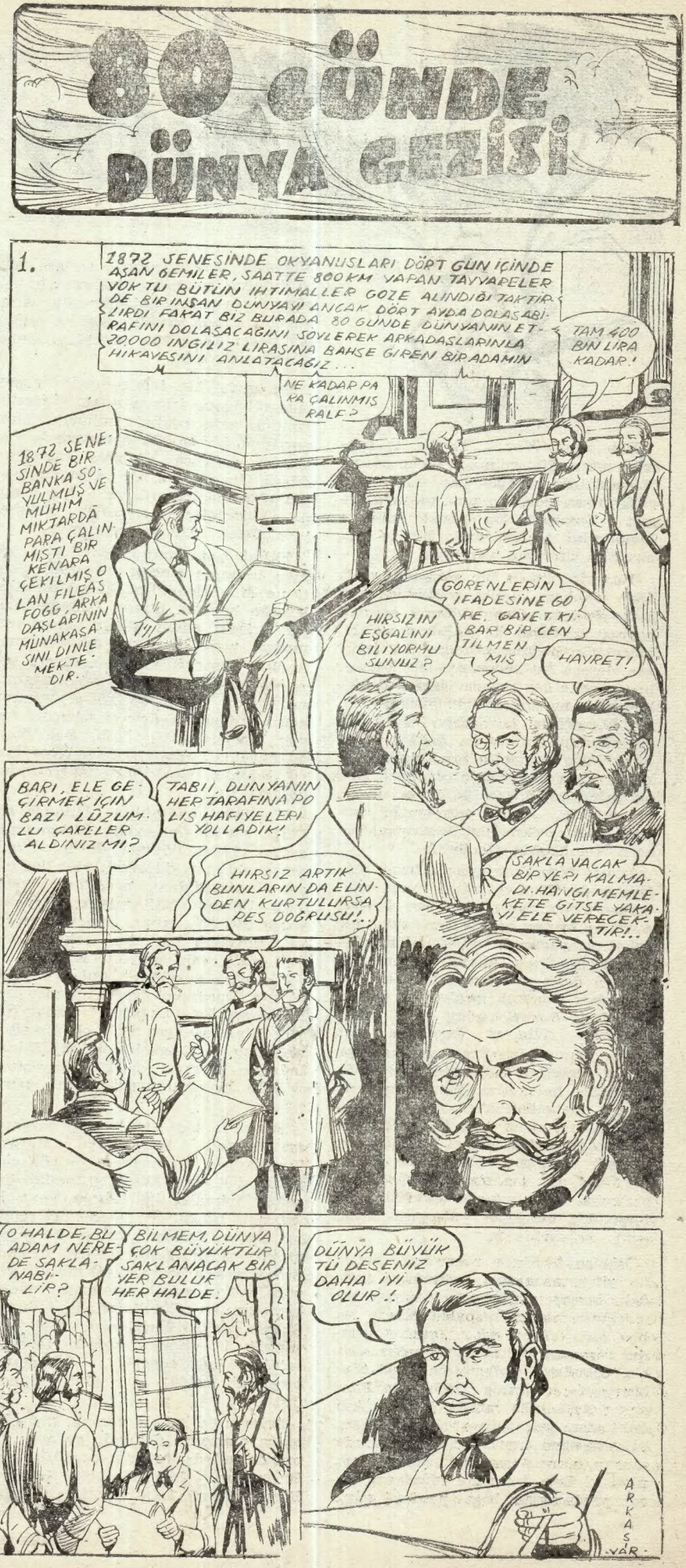

Anî Karar

Bob Ston, Nev - York'a iş aramak maksadile gelmişti. Genç adam, Milvank'taki küçük bir otelde ahçılık yapan genç ve cana yakın Margrit Tomson'a bu büyük şehirde, kendilerini geçindirecek bir iş bulacağına dair söz vermişti.

Margrit, bitkin bir vaziyette caddede dolaşan Bob'u görür görmez âşık olmuştu. Genç adamın sevimli çehresi ve biraz da kalbinin saflığı, Margrit'in hoşuna gitmişti. İki genç, son derece iyi anlaşmışlardı. Fakat, her güzelin bir kusuru vardır dedikleri gibi, bu işin de bir pürüzü vardı: Margrit'in kazandığı, iki kişiyi geçindirecek miktarda değildi. Bob, bulunduğu vaziyetle genç kıza emniyet vermiyordu. İşte genç kız, sırf bu sebepten dolayı, kalbinin sesine bir müddet kulak vermemeğe razı olup, Bob'u ekmeğini kazanmak üzere Nev-York'a gönderdi.

Fakat Nev-York genç adamı beklemiyordu. Nereye gitse, hangi müesseseye müracat etse, beş dakika evveline kadar boş yerleri olduğunu fakat sonradan işgal edildiğini söylüyorlardı. Genç adam, başvuracağı yerlere daha evvel varabilmek için, sokakları koşarak geçiyordu. Fakat rakipleri, daima ondan evvel varıyorlardı. Nihayet koşmaya son verdi. Bunu isteyerek yapmamıştı. Fakat enerjisi tükenmek üzereydi.

Müthiş hareretini, aldığı bir dondurma ile giderdikten sonra, "Roksi"nin, en ucuz yeri için bir bilet alabilecek kadar parası kalmıştı. Sinemada oynıyan "Nişanlımın avdeti" filmi onu cezbetmişti. Çünkü bu serlevha, genç adama, kendisini sabırsızlıkla bekliyen Margrit Tomson'u hatırlatmıştı.

Bob'un filmin e nheyecanlı yerinde girip, numarası bulunduğu sıradaki insanları ayağa kaldırması, seyircilerin arasında söylentilere sebep oldu. Genç adam, yerine oturduğu zaman rahat bir nefes aldı. Ve, Claudette Colbert ile Fred Mac Murray'in çevirmiş oldukları filmi seyre daldı. Bu sırada, bir an için dahi olsa, pek te hoş olmayan kendi vaziyetini unuttu. Yalnız, önünde oturan adamın omuzları, okadar genişti ki Bob, bu canlı mânianın ancak yanlarından beyaz perdeyi görebiliyordu. Arada sırada seslere göre hüküm vermek icabederse, bu adamın uyuduğu anlaşılıyordu. Ağır vücudu, arada sırada ileriye doğru eğildikçe, genç ada mperdeyi daha iyi görebiliyordu.

Bu anda hiç beklenmedik birşey oldu. Uyuyan iriyarı adamın pantalonunun arka cebinde bulunan şişkin portföyü, bir sallanma esnasında kayarak doğruca Bob'un kucağına düştü. Genç adam, bir an şaşkın şaşkın etrafına bakındı ve sonra, o anda söyliyebileceği en saçma kelimeyi sarfetti: "Uyuyo rmusunuz!"

Fakat yaptığının saçmalığını hemen anlamış olacak ki, sesini kesti ve dikkatle önündeki adamı dinlemeğe başladı. Şayet, önünde uyuyan iriayrı adam hiçbir cevap vermezse, portföyı genç adamın malı oldu demekti ki, bu vaziyete göre de şişkin portfey, genç adamın malı oldu demekti. Önünde oturan adam uykusuna devam ederken başını birkaç defa salladı. Bob Ston, bu hareketi, adamın muvafakat işareti olarak telâkki etti ve yerinden kalktı.

Kendisini aydınlıkta bulunca sevindi. Önüne çıkan ilk birahanenin geniş vitrini önünde durdu. Şimdi artık, açlığını giderecek olan bu güzel yiyeceklerden istediğini yiyebilirdi. Cebinde kâfi miktarda parası vardı Rozbif, salata, sandviç ve içki... Hepsini, hasretini çektiği herşeyi alabilecek vaziyette idi.

Bir saat evveline kadar cebinde birkaç kuruştan başka parası bulunmıyan Bob, hayatta bukadar büyük bir saadete nail olabileceğini aklından dahi geçirmemişti. Elinde bulunan dolgun portföy sayesinde her gün bir mirasyedi hayatı sürebilirdi.

Bu anda kalbi hızlı hızlı çarpmağa başladı. Karşısında, Margrit Tomson'un kahverengi gözlerini görür gibi oldu. Nişanlısı, ondan hayatını namusu ile kazanmasını istememiş miydi. Sonra kendisi bugüne kadar, daima namusu ile yaşamamış mıydı? Açlık, hasret ve Margrit Tomso'u biran evvel görmek arzusu, biraz evvel sinemada zihnini karıştırmıştı. Şimdi, elinde bulunan dolgun portföyden biran evvel kurtulmak istediğini anladı. Porföyü sahibine iade edecekti. Yabancının portföyü, cebini ateş gibi yakıyordu.

Arkasını döndüğü zaman, genç bir adam omuzuna dokundu ve aynı zamanda elinde tuttuğu porföyü aldı. Bu adam kendini polis hafiyesi Brovn olarak takdim etti ve Bob'a kendisini takip etmesini rica etti. Hafiyenin elinde, namlusu genç adama doğru bir tabanca duruyordu. Bu anda Mister Brov'un sesi duyuldu:

— Jim Kovper, adresinizi lûtfeder misiniz? Bu suretle hoşa gitmiyecek birçok hâdiselerden ve can sıkan sorgulardan kurtulmuş olacaksınız. Sizi ele geçirdikten sonra, sahte paralar bastığınız yeri de bulacağımıza emin olabilirsiniz.

Zavallı Bob, polis hafiyesine okadar korkusuz ve hayretle bakıyordu ki, Brovn, hakikati anlamakta gecikmedi. Genç adam ,kendini biraz topladıktan sonra:

— Ben Bob Ston'um, dedi. Elimden aldığınız porföy de benim kendi malım değildir.

Polis hafiyesi, itimat telkin eden bir sesle:

— Mademki Ji mKoper değilsiniz, onun portföyü sizde ne arıyor? diye sordu.

Evet... Bu hakikaten çok uzun bir hikâye idi. Hakikat, bu anda Bob'a bile masalmış gibi geliyordu. Genç adam düşündü...

Ansızın kendinde yeni ve taze bir enerji hissetti. Konuşma tarzını değiştirerek:

— Şimdi bunların sırası değil Mister Brovn, dedi. Kaybedecek vaktimiz yok. Bir taksi çevirelim ve hemen Roksi'ye gidelim. Orada Jim Kovper'i tevkif edebiliriz.

Yeni tanıştığı bu gencin anî kararları ve zekâsı, polis hafiyesinin hoşuna gitmişti. Gütümsiyerek:

— Pekâlâ, öyle olsun, dedi.

Beş dakika sonra iki erkek, sinemaya girmiş, cep fenerinin ışığında, sol taraftaki onikinci sıraya doğru ilerliyorlardı. Bob'un önünde uyuyan geniş omuzlu zat, henüz uyanmamıştı. Genç adam polis hafiyesine yaklaşarak fısıldadı:

— İşte, şuradaki adam!

Brovn'un cebinden çıkardığı kelepçeler ansızın Jim Kovper'in kalın bileklerine takıldı. Kalpazan, gözlerini açtı ve hayretle etrafına bakındı. Evvelâ yanında duran iki kişiyi ve sonra da bileklerini sıkan kelepçeleri farketti. Buna rağmen kendini toplayıp, hakikati kavrayıncaya kadar birkaç dakika geçti. Fakat sonra, rüya görmediğini anladı. Bu vaziyete göre kurtulmasına imkân yoktu. Talihinin kendisine oynadığı oyuna razı olmaktan başka çare yoktu. Yalnız, sinemada dahi dayanamayıp uyuduğu için kendine lânet ediyordu. Umumî bir yerde uyuyup dikkatsiz davrandığının cezasını çekecekti.

Aynı akşam büyük Nev-York şehrindeki bahtiyarların yanına bir kişi daha katılmış bulunuyordu.

Bu mesut insan, büyük postaneden Margrit Tomson isminde bir genç kıza şu telgrafı çekiyordu:

"Biraz evvel polis stajyeri olarak kabul edildim. Haftada yirmi beş dolar alacağım. Pazar günü nikâh merasimi için yanına geliyorum."

Bob Ston

MANDRAKE
NE GÜZEL ŞEY!
İSTERSEN TAVŞANIN AĞZINDAN ŞAPKA ÇIKSIN!
RAKOFUN YILANI HUCUMA HAZIRLANIRKEN...
--MANDRAKE AŞAĞIDA HOKKABAZLIK YAPIYORDU
TEŞEKKÜR EDERİZ.
DAHA DURUN BAKALIM, NELER YAPACAĞIM
SAHİMİ?
GAYET BASİT ŞEYLER, DÜŞÜNMEYE DEĞMEZ!
BUNLARI NASIL YAPIYORSUNUZ? HAYRET İÇİNDEYİM..
TATLI MI İSTEDİNİZ? ALIN AFİYET OLSUN!
MANDRAKE BİR İŞARETİ İLE MASAYA BİR TEPSİ TATLI GELDİ...
HAYDİ TİNTO, GİR!
BU ESNADA RAKOF KAPIYI AÇARAK YILANI YOLLUYOR...
EEEH!. KİM BU UYKUMU BOZMAK İSTEYEN?
ABDULLAH UYANINCA HAYRET İÇİNDE KALDI. MÜTHİŞ YILANLA BURUN BURUNA İDİ..
FAKAT ÇABUK DAVRANDI
-ARKASI YAR-

1.

BAYTEKİN

MONGOYA DÖNMEKTE OLAN BAYTEKİNLE DALE, YOLLARINI ŞAŞIRARAK YABANCI TOPRAKLAR ÜSTÜNDE UÇUYORLAR.....

ROKETİ ALÇALTTILAR. FAKAT BU SEFERDE RADARLA KONTROL EDİLEN ŞUA TOPLARININ ATEŞİNE MARUZ KALDILAR...

"SEVGİLİM, BİR ŞEY YAPAMAZSIN! İKİ ATEŞ ARASINDA KALDIK."

NE O? İNADINA ATEŞ ALTINA MI GİDİYORSUN?

HAYIR DALE, ATOM ENERJİSİ VEREN MOTÖR PARÇALANDI!

AMAN SIKI TUTUN DALE! YERE İNMEĞE ÇALIŞACAĞIM...

HEYY! DİKKAT AĞAÇA ÇARPIYORUZ!..

İNİŞ GAYET TEHLİKELİDİR. BAYTEKİN USTA BİR MANEVRA İLE ROKETİ YERE İNDİRİYOR...

ÇABUK BİR YERE SAKLANALIM! DÜŞTÜĞÜMÜZÜ GÖRDÜLER. BİZİ ARAYACAKLARDIR.

-ARKASI VAR-